

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Yüz Yirmi Birinci Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 08 Nisan 2017

Bir de akşam oturmaları vardı Trabzon'da, çocuklar kendi aralarında oynar. Kadınlar sohbet eder. Erkekler ise müdürümüz Orhan bey oyuna çok meraklı olduğu için, genelde bir okey masası kurar. Hatta bazen briç bile oynanırdı. Harun bey briçi çok iyi bilir, Orhan bey ise sürekli yenilince kızardı. Önceleri çok güzeldi bu oturmalar ve sohbetler. Ama gün geldi gece yarılarna kadar oynanan oyunlar yüzünden uzayıp gitti. Hemen her hafta bir arkadaşın evinde toplanmak hepimize zor gelmeye başladı.

Kimimiz muziplikler yaparak havayı biraz eğlenceli hale getirmeye çalıştık. İş arkadaşlarımızdan Semiha hanımın eşi Alırıza bey esprili bir insandı. Yine bir akşam oturmasında kulağıma eğildi ve "Yahu Fikret bey ben ev sahibi Sabriye hanımdan su isteyeceğim ama, utanıyorum" Dedi.

-Hocam ne var bunda utanacak istesene.

-Ya ne bileyim işte, hani iş buyurur gibi.

-Boş ver hocam sen işin muzipliğindesin.

-Vallahi değil, ama o kadar susadım ki, içim yanıyor.

-Dur o zaman ben senin yerine isteyeyim.

-Hay Allah razı olsun, çok iyi olur.

Suyu istedim istemesine ama Alırıza hoca'nın şaşkın bakışları arasında kendim içiverdim.

Hoca kahkahayla gülmeye başlayınca ev sahibi ne olduğunu sordu da, böylelikle hocaya da su gelmiş oldu.

Neticede yaşanan bir olay nedeniyle, grup halinde akşam oturmaları sona erdi.

İsmail isimli bir arkadaşın evindeydik. Gecenin geç saati oldu, herkes artık kalkmak istiyor, ama bizim müdür Orhan bey, şu oyunda bitsin diye diretiyordu. Derken çocuklar ağlamaya, sızlamaya başladı. Sonunda ev sahibi kötü niyetle olmasa da, "Çocuklar durmuyor, misafirler kalksın artık" Demez mi? Hepimiz bir anda şok olduk. Müdür bey de haklı olarak bu olaya bozuldu. Aslında eminim

arkadaşımız o sözü kötü bir niyetle söylememiş, çocukların perişan halini düşündüğü için söylemişti.

Ancak aileler arası görüşmeler, oturmalar elbette devam etti. Ama yaşadığımız yer dışarıdan büyük gibi görünse de aslında küçücük bir yer, bir de yerin kulağı var diye bir söz var değil mi?

Bazen yaptığımız kaçamak ev gezmeleri, mutlaka ertesi gün kulağımıza geldi. "Hadi hadi iyisiniz, geçen akşam falancalar da misafirmişsiniz. Hem de çığköfte bile yapmışsın." Yahu kardeşim, o kadar da gizli yaptık bu işi, nasıl duydunuz ki...

Ne yapalım çaresiz itiraf etmek zorunda kalırdık.

İyisiyle, kötüsüyle tam iki buçuk yıl yaşadım bu güzel şehirde. O kadar çok şey sığdırdık ki, bu kısa süreye. Hepsini anlatmak mümkün değil elbette. Ama Trabzon ve Trabzonlular her zaman yüreğimin bir köşesinde ve dimağımda tatlı bir hatıra olarak kaldı.

Veda günü gelip çattığında Trabzon otogarında çok sayıda dost uğurladı. Hepimiz göz yaşları akıttık bu sevgiyi, saygıyı perçinleyen. Öyle ki "Hayırdır cenazeniz mi var" Diye soranlar bile olmuş.

Şimdi halen Trabzon deyince, Karadeniz deyince ve Trabzonspor deyince yüreğimi tatlı bir esinti kaplar. Denizin hırçın dalgalarını hatırlarım, Eylül yağmurlarında bahçelere, ıslak çimlere düşen sığırcıkları hatırlarım. Şair yazar, karikatürist, gazeteci Harun YAVRUOĞLU adını, hamsinin tadını. Kara yemişi, laz böreğini, Akçaabat köftesini hatırlarım.

Akşam oturmalarında gecenin ilerleyen saatlerinde bir tepsiyle getirilen, haşlanmış patatesle, peyniri. Cenazelerde sunulan çarşı helvası ile siyah zeytin ve köy ekmeğini hatırlarım.

Yaptığımız eğlence gecelerinde ki anlatılan fıkraları, söylenen türküleri, çalınan kemençeyi, sekiz, on kişilik bir grupta yaptığımız ama bir türlü sahneye koyamadığımız tiyatro çalışmalarını hatırlarım.

Hani o dilimizde pelesenk olan türküdeki gibi;

"Oy Trabzan Trabzan
İçin kalay için kalaylı kazan için kalaylı kazan
Efkarlı günlerume efkarlı günlerume
Geldi çattı geldi çattı Remezan

Gittim dere yukarı

Buldum guşun buldum guşun folini buldum guşun folini
Pencereden aşığı pencereden aşığı
Ver boncuklı ver boncuklı golini ver boncuklı golini

Oy Trabzan Trabzan
Senden ayrı senden ayrılacağım senden ayrılacağım
Sen aklıma gelende sen aklıma gelende
Düşüp bayı düşüp bayılacağım düşüp bayılacağım"

Daha ne olsun, seni hiç unutmadım Trabzon, sizi hiç unutmadım Trabzonlu dostlarım.

Zaman içinde bazı dostları kaybettiğimizi duydum, burnumun direği sızladı. Ve hayat bir başka yerde, bir başka şekilde devam etti.

Yüz yirmi birinci bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN